

Brexodus: Movement of the EU people

Jag färdas återigen i ett landskap som liknar mitt eget, ett land som jag trodde jag lämnat för gott. Allt är som det ska fast ändå inte. Jag är hemma igen, i Sverige; jag är i brexil.

TEXT & FOTO
EMELIE HILL DITTMER

TEMA

Den 24 juni 2016: En ny dag gryr över ett självständigt Storbritannien, proklamerar Ukips partiledare **Nigel Farage** i ett segertal.

”Låt oss göra oss av med flaggan, nationalsången, Bryssel och allt annat som gått snett”, sa Farage till en jublande folkmassa.

”Våga tro på att dagen gryr för ett självständigt Storbritannien. I dag tror jag att ärlighet, anständighet och en tro på att nationen kommer att vinna.”

Jag lade mig orolig under denna ovanligt heta sommarnatt och på morgonen hade oron besannats: 52 procent av de brittiska väljarna hade röstat för ett utträde ur Europeiska unionen.

ENDA SVENSKEN I BYN

Jag befann mig då i den lilla kuststaden Deal i grevskapet Kent, be-

läget på den engelska sydöstkusten, varifrån jag kan bevittna Dovers vita klippor. Där, på andra sidan vattnet, skymtar kontinenten och på klara dagar syns konturerna av franska Calais.

Staden hade varit mitt hem de senaste tre åren; jag hade bytt Londonlivet mot ett småstadsliv där jag bokstavligen var *The only Swede in the village*. Under de senaste månaderna hade jag noterat hur den engelska flaggan med det röda Sankt Ge-

orgskorset på vit bakgrund hade halats allt flitigare. Grannarnas fönster-rutor hade mer eller mindre tapetseras med *Vote Leave*-affischer. Stämningen inför folkomröstningen hade piskats upp successivt. *Leave, Leave, Vote Leave*. Plötsligt trummades detta budskap på mina gator och torg. Den andra sidan, *Remain*, hade färre representanter. Det var en underlig känsla som grep tag i mig. Känslorna hade manifesterat sig i någonting så stort att det var på grän-

sen till paranoia. Som om det stod EU-immigrant stämplat i min panna. Vilka av mina vänner hade röstat leave? Ämnet hade blivit tabubelagt. *Nevermind, let's just get on with it*, säger den engelska väninnan då ämnet kommer på tal. Jag möttes av engelsmännens sedvanliga *Keep calm and carry on* -attityd, fast denna gång kändes det mest olustigt, på gränsen till absurt.

Det England som jag förälskade mig i våren 2003 då jag anlant som språkstudent i Devon bytte sakta skepnad inför mina ögon, och så även jag, givetvis.

DEN NYA POST-BREXIT RASISMEN

Senare, denna ödesdigra dag, går jag märkligt nog på fest. Många är upp-

rörda. Framförallt min polska väninna som berättar om hur några av hennes vänner som bor i närheten av ett polskt centrum i London blivit attackerade genom otrevliga vykortsförsändelser, som dessutom var laminerade, med hälsningen *No more polish vermin* - *Inga fler polska skadedjur* genom brevlådor och *Go Home* -graffiti. Själv hade hon blivit påhoppad av en mamma på skolgården samma eftermiddag. Hon hade frågat henne *om hon inte var glad ändå, att hon nu kunde få åka hem* och lagt till frågeställningen; *när avgår färjan?*

Några dagar senare läser jag om hur en svensk mamma i Fulford, York i norra England, blivit påhoppad och uppmanats att "resa tillbaka

till sitt eget land" när hon talar med sina barn på sitt modersmål några meter från det egna hemmet.

En flodvåg av rasistiska attacker och hatbrott har ökat kraftigt i Storbritannien efter omröstningen. Den brittiska polisen rapporterar om en 57 procentig ökning av självanmälda hatbrott via nätet dagarna efter omröstningen. Det är antimuslimska och antipolska hatbrott som dominerar.

Tiden som följer är underlig. Jag lämnar mina söner i skolan och min sexårige son gråter. Han vill inte släppa taget vid skolgrinden, inte korsa skolgården och därefter ta sig till sitt klassrum på egen hand. Jag ber lärarinnan som står vakt vid skolgrinden om tillåtelse att följa med honom till klassrummet. Hon markerar nu snabbt: "You are in England now, Mrs Hill-Dittmer and this is our country and our rules". Naturligtvis undrar jag om jag hörde fel. Jag svarar på det enda rätta sättet: jag vet mycket väl var i världen jag befinner mig, men vad har denna kommentar med saken att göra? Jag tar upp incidenten vid med rektorn men det hela faller platt. Därefter vänder jag mig till skolstyrelsen, men de tystar ner händelsen.

Obehaget inför att lämna och hämta mina barn i skolan växer.

EN DEL ÖVERVÄGER ATT STANNA...

Jag följer mina svenska medsysstrars ansökningsprocesser om PR (*Permanent Residency*) en 85 sidor lång ansökningshandling. De har alla bott lika länge i Storbritannien som jag, det vill säga mer än tio år eller längre. De allra flesta får avslag. De har inte tillräckliga meriter eller så har de inte tjänat tillräckligt och krediterats med tillräckliga nationella försäkringsbidrag (NIC) för en grundläggande statspension. Där och då

bestämmer jag mig för att på allvar vända blicken mot mitt hemland igen, att inte påbörja en egen ansökningsprocess. Beslutet är drivet både av starka känslor – frustration, sorg, ilska – och en pragmatisk övertygelse om att mina barns framtid är bättre och säkrare på kontinenten än i Storbritannien.

Det är med en känsla av besvikelse och förvirring som jag befinner mig i detta händelseförlopp. Men mina vänskapsrelationer och familjeband är inte längre vad de varit. Det var ett liv före och efter.

Svärfar som länge provocerat fram debatter där han ventilerat sin EU-fientlighet kring middagsbordet hade nu fått vatten på kvarn. En redan ansträngd relation går i bitar. Svärfars gode vän däremot, *stödjer Best for Britain*, en anti-Brexit rörelse, som kämpar för att hålla dörren öppen till ett EU-medlemskap. Jag ser en livslång vänskap som får fläckar och brännmärken och slutligen gå skilda vägar.

...MEDAN MÅNGA LÄMNAR LANDET

Det är inte endast de europeiska medborgarna som flyr Storbritannien i vad som kallas *brexodus*. Även *remain*-britter gör detsamma, och beskriver att de lever i brexil. Många väljer Indien, Nepal, Aus-

tralien, Frankrike, Israel och delar av Sydamerika framför Storbritannien. Och med samma känsla som EU-medborgare förklarar de varför de lämnar Storbritannien;

- Resultatet av EU-folkomröstningen var en stor chock, som en förlust.

- Under natten kändes det som om landet hade återvänt till den mörka tiden av okunskap och hat ... Jag tänkte på att stanna och försökte slåss mot detta tidvatten, men till sist kändes det för överväldigande.

Enligt Office for National Statistics lämnade 117 000 EU-medborgare Storbritannien under fjolåret – folkomröstningsåret. Det här en ökning på 36 procent jämfört med år 2015. En nyligen genomförd Deloitte-rapport visar också att 47% av de högkvalificerade EU-arbetarna i Storbritannien övervägde att lämna under de kommande fem åren på grund av osäkra utsikter när deras adopterade land Storbritannien officiellt lämnar unionen.

Jag är en av dessa EU-immigranter som packade min väska och for hem – efter en drygt fjorton år lång förälskelse med Storbritannien. Jag gör det tillsammans med mina barn födda i Storbritannien, nio respektive sex år gamla.

Samtidigt pågår *Remain*-kampanjer där man menar att det trots allt

finns en chans att stoppa Brexit – om vi arbetar tillsammans.

Jag följer brittiska nyheter ifrån Sverige, läser om investment-bankiren och filantropen Gina Miller, som leder den rättsliga kampen *Best for Britain*. Nu har Storbritanniens högsta domstol inlett förhandlingarna för att reda ut om regeringen på egen hand kan inleda processen om ett utträde. I *The Guardian* berättar även Miller att rättsprocessen har förändrat hennes liv till det sämre. Hon drar sig för att lämna hemmet och törs inte längre åka kollektivt. Miller säger att brittisk media uppmanat till våld mot henne. Hon uppger också att domarna i högsta domstolen har baktalats av medierna.

Fortfarande vet ingen exakt vad som kommer hända eller hur det kommer att bli. Allt jag vet är att Brexitbollen rullar i full fart och att jag är i brexil, jag packar upp mina resväskor och finner ett fotoalbum från 2003, däribland en bild på mig som jag länge sökt efter; där sitter jag, i ett klassrum i Devon. En 23-årig språkstudent förevigad och nyförälskad i det tillåtande, öppna och internationella Storbritannien. ■